

2. KORINTHUSI LEVÉL 1-2.

Nyissuk ki Bibliánkat Pál korinthusiakhoz írt második levelének első fejezeténél.

A korinthusi gyülekezetben megosztás volt, testiesek voltak, és számos egyéb probléma is felmerült a gyülekezetben. Többek között az is, hogy furcsa elképzeléseket és tanításokat tettek magukévá. Pál az első nekik írt levelében ki is tér ezekre a problémás pontokra, és megpróbál mindent a helyére tenni. Első levele tehát nagyon komoly és meglehetősen kemény, amelyben megpróbálja megváltoztatni téves elképzeléseiket, és igyekszik őket kiragadni testiességükből, buzdítván őket arra, hogy járjanak a Lélekben Istennel.

A korinthusiak testiességének egyik jele éppen a pártoskodásuk volt, amely megosztást hozott. Olyan ez, mintha egyesek azt mondták volna, ők baptisták, mások azt, hogy presbiteriánusok, egy harmadik csoport pedig azt mondta volna, hogy ők márpedig nazarénusok. Egészen pontosan azt mondogatták, hogy „Én Kéfásé vagyok”, „Én Apollósé”, „Én Pálé”, „Én Krisztusé”. Pál tehát első levelében megfedte őket a széthúzást eredményező pártoskodásukért, és megpróbálta helyreállítani a dolgokat.

Első levele azonban rendkívül vegyes visszhangra talált a korinthusi gyülekezetben. A tagok különböző válaszreakciója újabb megosztást okozott. Egyesek igazat adtak Pálnak és megtértek a bűneikből, másokban viszont Pál levele egy még erősebb ellenállást váltott ki. Azokra gondolok itt mindenek előtt, akik azt hirdették magukról, hogy ők a Krisztuséi. Számukra ez tulajdonképpen azt jelentette, hogy csak a hegyi beszédet tanították, és nem akarták elfogadni Isten kegyelmét, amelyről Pál tanított, amely pedig a miénk Jézus Krisztusban. Ez a frakció elkezdte rossz fényben feltüntetni Pált, és megkérdőjelezte Pál apostoli voltát. Nem ismerték el, hogy milyen Pálnak joga van tekintélyként megfedni és bizonyos dolgokban rendreutasítani őket.

Úgy tűnik, hogy Timóteus volt az, aki Pál első levelét elvitte Korinthusba, majd visszatért Pálhoz, Titusz pedig még ottmaradt egy ideig Korinthusban. Timóteus visszatérve elmesélte Pálnak, hogy milyen fogadtatásban részesült a levele a korinthusi gyülekezetben. Mint említettem, Titusz még Korinthusban maradt egy ideig, és úgy beszélték meg, hogy majd Tróászban találkozik Pállal, és ott beszámol neki a korinthusi gyülekezet helyzetéről. Amikor azonban Pál Tróászba ért, nem találta ott Tituszt, viszont Isten ajtót nyitott előtte a szolgálatra. Nagyszerű lehetőség volt ez, Pált azonban annyira aggasztotta az a gondolat, hogy a korinthusi gyülekezet esetleg ellenszenvvel viseltetik iránta, hogy a kiváló lehetőség ellenére sem maradt Tróászban, hanem továbbment Macedóniába. Ott végül is találkozott Titusszal, akitől nagyon bátorító híreket kapott a korinthusi gyülekezetről, de megtudta azt is, hogy a hívők egyik csoportja ellene van és megkérdőjelezi apostoli mivoltát.

Amikor Pál először szolgált Korinthusban, Timóteus is vele volt, ezért a második levele elején üdvözli nemcsak a saját nevében, hanem Timóteus nevében is üdvözli a korinthusiakat.

Vegyük észre tehát, hogy mit ír Pál a II. Korinthus 1.1-ben: *Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola.*

Ne feledjük tehát, hogy voltak olyanok a korinthusi gyülekezetben, akik megkérdőjelezték Pál apostoli voltát, és azt állították, hogy önkényesen vette magára ezt a tisztséget. Pál ezért mindjárt levelének elején kihangsúlyozza, hogy ő Isten akaratából Krisztus Jézus apostola. Pál az I. Korinthus 12. részében feltesz néhány retorikai kérdést. Azt mondja a 29-es versben: *Mindnyájan apostolok? Mindnyájan próféták? Mindnyájan tanítók? Mindenki van csodatevő erő? A válasz természetesen az, hogy: nem. És Pál ennek a fényében mondja azt magáról, hogy ő Isten akaratából Krisztus Jézus apostola.*

Isten azonban nem mindenkit apostolnak hívott el. A kérdés az, hogy Isten téged személy szerint mire hívott el? Ha én írnám ezt a levelet, és nem Pál, akkor én a következőképpen mutatkozhatnék be: „Chuck, lelkipásztor és tanító Jézus Krisztus akaratából” - mert Isten engem erre a szolgálatra hívott el. Azt nem írhatnám, hogy „Chuck, apostol Jézus Krisztus akaratából”, mert nem ez az én elhívásom. Mások pedig azt írhatnák például, hogy „Feri, autószerelő Jézus Krisztus akaratából” „vagy János, halász Jézus Krisztus akaratából”, hiszen Isten az embereket a legkülönbözőbb foglalkozásokra hívta el. A lényeg az, hogy azt tegyem, amit Isten az Ő akaratát szerint nekem szánt. Csodálatos, amikor valaki azt tudja mondani magáról, hogy Isten akaratából jár azon az úton, amelyet Isten számára elkészített, és hogy Isten akaratából az, aki.

Tehát: *Pál, Isten akaratából Krisztus Jézus apostola, és Timóteus, a testvér.*

Mint ahogy azt korábban említettem, Timóteus Pállal együtt szolgált, amikor Pál először volt Korinthusban, és így Pál az ő nevében is üdvözli a korinthusi gyülekezetet.

Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, és mindazoknak a szenteknek, akik Akhájában vannak.

2. Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

Ez volt Pál tipikus köszöntése. Először is azt mondja, hogy „kegyelem néktek”, mely egy tipikus köszöntési forma volt a görögök körében, majd hozzáteszi: „és békesség”, vagyis: „salom” - ez pedig a zsidók köszöntése volt. A görögök tehát úgy köszöntek egymásnak, hogy „kegyelem”, vagyis „kárisz”, a zsidók pedig úgy, hogy „békesség”, vagyis „salom”. A kegyelem és békesség szinte mindig együtt fordulnak elő az Újszövetségben. Az Újszövetség csodálatos sziámi ikrei ezek.

2. Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Jézusnak nem az volt a neve, hogy az Úr Jézus Krisztus. Ebből a három szóból mindössze a Jézus jelentette a nevét. Gyakran azt hiszik, hogy az Úr Jézus Krisztus volt Jézus teljes neve. Mintha az Úr lenne a vezetékneve, a másik kettő pedig a keresztnéve. Pedig az „Úr” Jézus Krisztus címe, titulusa volt, mely kifejezte az emberek és Jézus egymás közötti viszonyát. Ebben benne van az, hogy Jézus az én Uram, az én Mesterem, én pedig az Ő szolgálója vagyok. És ahhoz, hogy üdvözüljek, ezt meg kell vallanom. Hiszen a Róma 10.9-ben ezt olvashatjuk: *„Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.”*

Az „Úr” tehát Jézus címe volt, a Krisztus szó pedig Jézus küldetésére, elhívására utalt, hiszen Ő volt a Messiás vagy MESSIÁH - a héberben. Ez a szó tehát arról tanúskodik, hogy Ő az Isten által megígért üdvösség.

3. Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás istene.

Ez megint csak jellemző Pálra, az efezusiakhoz írt levelét is hasonlóan kezdi. Ott azt írja az Efezus 1.3-ban: *„Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.”*

Pál tehát először köszönti az embereket: *„kegyelem és békesség néktek”,* és rámutat arra, hogy ő Isten akaratából az Úr apostola, majd pedig hálát ad Istennek: *„Áldott az Isten”.* Ez

tulajdonképpen azt jelenti, hogy dicséret az Istennek. Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene.

4. Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.

5. Mert amilyen bősséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is.

6. Ha szorongattatunk, ez a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk.

Pál itt azokról a szenvedésekről és megpróbáltatásokról ír, amelyeket a korábbiakban megtapasztalt.

Sokszor nehéz megértenünk, miért engedi meg Isten, hogy nehézségekben, szenvedésben legyen részünk. Hiszen hisszük, hogy Ő a szeretet Istene, aki a kezében tartja az életünket és az életünkben felmerülő minden elképzelhető helyzetet. Tudjuk, hogy Isten szeret bennünket, éppen ezért nehéz megértenünk, hogy miért engedi, hogy szenvedjünk és megpróbáltatások jöjjenek az életünkbe.

Pál itt azt mondja, hogy ő azért tapasztalta meg a nehézségeket és a szenvedést, hogy ezeken keresztül Isten vigasztalását is megtapasztalhatta, és hogy azzal a vigasztalással, amellyel az Úr őt megvigasztalta, megvigasztalhasson másokat minden nyomorúságban. Tehát Isten egyrészt maga Pál miatt, másrészt pedig mások miatt engedte meg a szenvedéseket az életében, mert meg kellett tapasztalnia az Úr vigasztalását, hogy azután másokat is szolgálhasson nyomorúságukban.

Ahogy visszanézek az életemre, látom, hogy Isten megengedte, hogy számos nehézségben legyen részem azért, hogy később igazán meg tudjam érteni a nehéz helyzetben levőket, együtt tudjak érezni velük és szolgálni tudjam őket. Ha nem mentem volna át nehézségeken, lehet, hogy képtelen lennék megérteni a másikat, hogy mire van szüksége és mit érez. De átéltem édesapám és testvérem tragikus halálát, majd édesanyámét is, akit a rák vitt el. Megtapasztaltam a teljes szegénységet is, hiszen volt olyan időszak, amikor annyi pénzem sem volt, hogy a következő napra ebédet vehessek magamnak, és nem tudtam, hogy másnap honnan lesz pénzem ennivalóra. Most azonban, hogy már átmentem ezeken, nagyon is jól megértem azokat, akik hasonló dolgokat tapasztalnak. Tudok feléjük szolgálni, és vigasztalni őket azzal a vigasztalással, amellyel Isten Lelke engem is vigasztalt az említett nehézségek közepette. Olyan jó amikor valaki azt tudja mondani, hogy „Tudom, hogy érzed most magad. Én is átmentem már ugyanezen.”

Pál is mondhatta tehát azt, hogy: „Tudom milyen szenvedni, tudom milyen az, amikor próbákon megy át az ember, mert én is megtapasztaltam mindezt.” És Pál vigasztalni is tudta őket, mondván, hogy „Amikor nehézségekben voltam, Isten velem volt, megvigasztalt, megtartott, erőt adott egészen a próba végéig.” Ezért mondja Pál, hogy azért élte át ezeket a dolgokat, hogy megvigasztalhatta őket azzal a vigasztalással, amelyben ő részesült a nehézségekben a Szentlélek által.

Tehát a 6. vers még egyszer: *Ha szorongattatunk, ez a ti vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztalásotokért van, amely elég erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására, amelyeket mi is szenvedünk.*

7. A mi reménységünk bizonyos felőletek, mert tudjuk, hogy amiképpen résztársak vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban is.

Pál azt mondja, hogy „Isten hűséges, és ahogy nekem is segített, hogy győzelmesen jöjjen ki a nehézségekből, ti is győzedelmeskedni fogtok megpróbáltatásaitokban.” Pál bátorítani tudja őket, mert megtapasztalta Isten hűségét és azt, hogy győzelmet aratott Istennel a nehézségekben.

8. Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket.

Úgy tűnik, hogy Pál ezt a levelet nem sokkal efezusi megpróbáltatásai után írta, amelyekről az Apcsel 19-ben olvashatunk. Amikor Pál Efezusban járt és hirdette az evangéliumot, nagyon sokan megtértek. Ezért Demeter, egy ötvös, aki abból élt, hogy ezüstműveket készített, összegyűjtötte Efezus valamennyi ötvösmesterét és a hasonló foglalkozásúakat, és felhívta a figyelmüket arra, hogy ez a Pál olyan dolgokat hirdet, amely káros az üzletükre nézve. Demeterék ugye mind abból éltek, hogy ezüstműveket készítették, illetve kis szobrocskákat az istennőről. Most azonban, hogy Pál azt hirdette, hogy „amiket emberkéz alkot, azok nem istenek”, csökkent a kereslet a portékájuk iránt, pangott az üzlet, és az a veszély fenyegetett, hogy csődbe jut a mesterség - mondja Demeter az Apcsel 19.27-ben. Valamit tenniük kellett, ezért megragadták Pál néhány Macedóniából érkezett tanítványát, akik együtt szolgáltak az apostollal, és becipelték őket a színházba. Közben egyre több ember gyűlt össze a színházban és meglehetősen kaotikussá vált a helyzet. Azután két órán keresztül a tömeg egy emberként ordította, hogy: „Nagy az efezusi Artemisz!” Amikor Pál meghallotta, hogy mi történt, oda akart menni maga is a színházba, hogy beszéljen a tömeggel, de a tanítványok és néhány ázsiai főtisztviselő, akik a barátai voltak, kérlelni kezdték, hogy ne menjen, mert a tömeg egy emberként fogja darabokra tépni. Pálnak végül a zavargások eredményeként el kellett menekülnie Efezusból, mert veszélyben volt az élete. Efezusból Macedóniába ment, és egyes elképzelések szerint macedóniai tartózkodása során írta meg második levelét a korinthusiaknak. Az is elképzelhető, hogy Tróászban írta, bár inkább valószínű, hogy Macedóniában. Sőt az is lehetséges, hogy Tróászban kezdte el írni, és Macedóniában fejezte be. A lényeg azonban az, hogy ezt a levelet a megrázó efezusi eseményeket követően írta Pál, amikor nagyon komolyan veszélybe került az élete, olyannyira, hogy maga is úgy gondolta, hogy itt a vég. De mégis hajlandó lett volna a színházba menni és kiállni a tömeg elé - csak nem engedték meg neki.

8. Nem akarjuk testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelttünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk.

Pál azt mondja, hogy olyan helyzetbe kerültek, amely minden erejüket meghaladta és úgy érezték, hogy itt a vég.

9. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat.

Nagyon sokszor, a legkülönbözőbb helyzetekben Isten eljuttat bennünket önmagunk végére, akár érzelmi, akár fizikai vagy esetleg anyagi értelemben. Egyszerűen eljutunk a zsákutca végére, úgy érezzük, hogy innen már nincs hova tovább menni, és tulajdonképpen feladjuk, és azt mondjuk, hogy „részemről ennyi, többre nem vagyok képes, befejeztem.”

Isten engem is sokszor eljuttatott erre a pontra, amikor egyszerűen önmagam végére jutottam és feladtam a harcot, pedig tudni kell rólam, hogy nem adom fel egykönnyen. De ez sokszor problémássá is teszi a keresztény életemet, mert valóban addig próbálkozom, amíg

minden eshetőséget ki nem próbáltam, és csak azután adom át a stafétabotot Istennek. Isten tehát engem is sokszor eljuttatott már arra a pontra, hogy feladtam. De az évek során már rájöttem valamire ezzel kapcsolatban. Rájöttem, hogy éppen ez az a pont, ahol megtapasztalhatom Isten hatalmát és munkáját az életemben - akkor, amikor az én erőm már elfogyott, és az erőforrásaim kimerültek.

Ennek egy klasszikus példája az Ószövetségben Jákób, aki a nevét születésekor kapta, mégpedig annak köszönhetően, ami születésekor történt. Jákóbnak született egy ikertestvére is, sőt az ikertestvére született meg először.

Rebeka terhessége nagyon nehéz volt, de mivel akkor még nem létezett ultrahang vizsgálat, nem tudták, hogy ikreket hord a szíve alatt, vagyis hogy két fiú tusakodik a méhében. Rebeka nem értette, hogy mi történik, és ezért elment, hogy megkérdezze az Urat. Az Úr pedig, az I. Mózes 25.23-ban így válaszolt: *„Két nép van méhedben, két nemzet válik ki belsődből; egyik nemzet erősebb lesz a másiknál, de a nagyobbik szolgál a kisebbnek.* Tehát a két fiú különböző lesz, vagyis kétpetéjű ikrek születnek majd.” Végül, amikor Rebeka megszült, az első kisbaba vöröses volt és mindenütt szőrös, ezért Ézsaunak nevezték el; azután megszületett a másik kisfiú is, aki már készen is állt arra, hogy tovább küzdjön a testvérével, ugyanis kinyúlt és megragadta Ézsau sarkát. Amikor ezt meglátták, azt mondták: *„Odanézzetek! - nagy kópé ez a kisfiú! – megragadta testvérének a sarkát.”* Ezért a Jákób nevet adták neki, ami valaki olyat jelentett, aki megragadja a másik sarkát, vagy egy kissé szabadabb fordításban: egy utolsó sunnyogó tolvajt jelentett, ami nem volt éppen a legszerencsésebb névválasztás. Képzeljük csak el, hogy az iskolában megkérdezi tőled valaki, hogy mi a neved, és te azt mondod: utolsó sunnyogó tolvaj.

A viszálykodás Ézsau és Jákób között életükben is folytatódott, sőt Jákób kijátszotta testvérét, és megvásárolta tőle elsőszülöttségi jogát. Később pedig becsapta az édesapját, és mintegy ellopta Ézsau elől az apai áldást.

Amikor Ézsau mindezt meghallotta, elhatározta, hogy édesapja halála után megöli testvérét. Elege volt már Jákób dolgaiból. Ézsau kemény legény volt, sokat dolgozott kint a mezőn és vadászott; Jákób pedig puhányabb volt, amolyan otthon ülős fajta. Ézsau tehát elhatározta, hogy megöli Jákóbot.

Amikor Rebeka tudomást szerzett Ézsau tervéről, arra kérte a fiát, hogy hagyja el őket, hiszen Izsák már a halálán volt, Ézsau pedig esküvel fogadta, hogy megöli Jákóbot. Elküldték hát Jákóbot Rebeka bátyjához, Lábánhoz, Paddan-Arámba, ami kb. 1 200 km-re volt tőlük.

Jákób tehát elment Lábánhoz, aki legalább annyira tisztességtelenül játszott, mint Jákób. Tulajdonképpen ő is egy aljas, sunnyogó tolvaj volt. Amíg Jákób Lábán házában tartózkodott, beleszeretett az egyik lányába, Ráhelbe, de mivel nem tudott mit adni érte az apának, felajánlotta Lábánnak, hogy hét esztendeig szolgál neki a lányért. Lábán pedig beleegyezett. Az I. Mózes 29.20-ban azt olvashatjuk tehát, hogy *„Így szolgált Jákób Ráhelért hét esztendeig, de ez csak néhány napnak tűnt neki, annyira szerette őt.”* Hét év elmúltával tehát megrendezték a lakodalmat, és az akkori szokás szerint a leány fátylat viselt, úgyhogy Jákób nem vette észre, hogy nem Ráhel az, akit hozzáadnak, hanem Lea. Vele is hált aznap éjjel, és a turpisság csak reggel derült ki. 25-ös vers: *Jákób csak reggel látta, hogy Lea van vele.* Akkor kirontott a sátrából, odarohant Lábánhoz, és így szólt: *„Mit tettél velem? Hát nem Ráhelért szolgáltam Nálad? Miért csaptál be engem?”* Lábán erre tudatta vele, hogy náluk az a szokás, hogy először az idősebb leánynak kell férjhez mennie. S Lábán hozzátette: *„Töltsd el ezt a lakodalmi hetet, aztán neked adjuk amazz is a szolgálatodért, ha másik hét esztendeig szolgálsz nálam.”* Jákób tehát Lábánnal emberére talált.

Végül tizenhét éves szolgálat után, amikor már szépen lassan mindent megszerzett Lábántól amije volt, rádöbbsent arra, hogy már nem nézik őt túl jó szemmel Lábán házában, úgyhogy ideje továbbállni. Fogta ezért minden jószágát, mindent, amit összegyűjtött a tizenhét év alatt, és elindult.

Amikor földjük határához ért, követek küldött maga előtt, akik visszatérve tájékoztatták arról, hogy Ézsau már érkezik is a fogadására, mégpedig négyszáz katonával. Ennek hallatán Jákób nagyon megrémült. Nem mehetett vissza Lábánhoz, mert korábban közösen meghúztak egy határvonalat, és megígérték egymásnak, hogy azon nem lépnek át. Vissza tehát nem fordulhatott, de attól is rettegett, hogy mi vár rá, ha továbbmegy. Jákób természeténél fogva nagyon találékony volt, minden helyzetből ki tudott mászni, most azonban sarokba szorították. Ezért úgy döntött, hogy lepihen, alszik egy jót, hiszen másnap minden erejére szüksége lesz.

Istennek azonban más terve volt, így Jákób az Úr Angyalával tusakodott egészen hajnalhasadtáig. Vagyis ahelyett, hogy jól kipihenhette volna magát, hogy frissen nézzen a nehéz nap elébe, egész éjjel az Úr Angyalával küzdött. És azt olvassuk az I. Mózes 32.26-ban, hogy az Úr Angyala látta, hogy nem bír vele. Sokan úgy gondolják, hogy akivel Jákób azon az éjszakán tusakodott, nem volt más, mint az Úr. Én is osztom az ő véleményüket, hogy Jákób azon az éjszakán Jézus Krisztussal tusakodott. A 31-es versben is azt látjuk, hogy Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: *„Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam.”*

Visszatérve az I. Mózes 32.26-hoz: Tehát az Úr Angyala látta, hogy nem bír Jákóbbal, ezért megütötte a csípője forgócsontját, és kificamodott Jákób csípőjének forgócsontja a tusakodás közben. Mi nem kellett ahhoz, hogy Jákób eljusson önmaga végére! Az Úrnak nagyon kemény eszközöket kellett bevetnie pontosan azért, mert Jákób nagyon találékony volt és nagyon sokféle erőforrással rendelkezett. Lábánhoz nem mehet vissza, közben Ézsau egyre közeleg négyszáz katonával, ráadásul még kialudni sem tudta magát, mert egész éjjel az Úr Angyalával tusakodott, aki megütötte a csípője forgócsontját, és így most már sánta is volt, nyomorék, aki komoly fizikai fájdalmakat élt át. Ezen a ponton Jákób végre legyőzött.

Jákób sírva fakadt, és ezt mondta az Angyalnak: *„Nem bocsátlak el, míg meg ne áldasz engem.”* Az Írások szerint, amikor valakinek az áldását kéred, azzal elismered, hogy az a másik feletted áll. Vagyis amikor Jákób áldást kér, beismeri saját bűnösségét. Beismeri, hogy önmaga végére ért. Erre az Angyal megkérdezte tőle: *Mi a neved? Ő így felelt: Jákób*, vagyis egy utolsó sunnyogó tolvaj. Erre azt mondta az Angyal: *nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel*, mely héberül azt jelenti: Isten felette az Úr, ő Isten embere.

Igen, Jákób eljutott önmaga végére, de ebben a pillanatban az életnek egy teljesen új dimenziójába lépett be. A dicsőséges győzelem napja volt Jákób életében az a nap, amikor eljutott önmaga végére, a saját találékonyságának, leleményességének a végére. Átadta az életét Istennek, és egy olyan emberré lett, aki felett Isten uralkodott. Jákób számára tehát a győzedelmes élet abban a pillanatban kezdődött, amikor legyőzöttetett.

Ez a mi életünkre is igaz. Amikor eljutunk arra a pontra, hogy teljességgel tanácstalanok vagyunk, és nincs erőnk már semmire, az Úrnak akkor nyílik lehetősége arra, hogy munkálkodjon. Ami számomra határokat jelent, az jelenti Isten számára a lehetőségeket. Amikor eljutok önmagam végére, önmagam határaihoz, akkor nyílik Istennek igazán lehetősége arra, hogy munkálkodjon. Isten gyakran eljuttat bennünket erre a pontra azért, hogy munkálkodhasson. Sőt Isten tulajdonképpen a természetemből fakadóan kénytelen engem eljuttatni erre a pontra, mert tudja, hogy meglehetősen magabiztos vagyok, és sokszor úgy érzem, hogy nagyon jól el tudok bánni egy bizonyos helyzettel. De ha Isten megengedi, hogy ezt tegyem, akkor az egésznek a vége az lesz, hogy a saját magam erejével és elszántságával fogok kérkedni. Isten tudja, hogy olyan vagyok, hogy csak azért is nekivágok, ezért megengedi, hogy addig próbálkozzam, amíg már nem bírom tovább, amíg önmagam végére nem érek, amíg rá nem döbbenek, hogy elegendem van az egészből, és hogy Isten nélkül képtelen vagyok átmenni ezen a nehézségen. És akkor Isten kitarja előttem az ajtót, én meg csak ott állok, és arra gondolok, hogy hogy lehettem ilyen ostoba, miért vártam ilyen sokáig, miért mentem át ennyi szenvedésen, ahelyett, hogy az elejétől fogva Isten kezébe helyeztem volna a dolgot.

Hiszen amikor végre feladjuk a küzdelmet, akkor arathatjuk a legnagyobb győzelmet, mert azon a ponton átadunk mindent Istennek. Pál is eljutott erre a pontra, és ő is rendkívül erős akaratú, elszánt ember volt, aki nem adta fel egykönnyen a harcot. Úgyhogy Isten Pált is eljuttatta erre a pontra, melyről így ír a II. Korinthus 1.8-9-ben: *„Erőnkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunkat is elszántuk a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat.”* Isten mindig ebből a célból visz bennünket önmagunk végére, hogy többé ne önmagunkban bizzunk, hanem megtanuljunk Istenben bízni, aki feltámasztja a halottakat.

A 10-es versben Pál így folytatja: *Aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít.*

Tehát Isten a múltban is megszabadított, most is megszabadít, és ezután is meg fog szabadítani - mondja Pál. A múltbeli győzelmeinkből tudhatjuk, hogy az Úrban a jövőben is győzedelmeskedni fogunk. Hiszen az Úr múltbeli hűsége bizonyosság nekem arra, hogy Isten a jövőben is hűséges lesz. Mivel tudom, hogy az Úr a múltban hűséges volt és megszabadított, most a jelenben is hűséges és megszabadít, növekszik a hitem és egyre jobban Benne bízom, és tudom, hogy a jövőben is hűséges lesz hozzám és megszabadít. A múlt tapasztalatai alapján tehát a jövőben is bízhatok az Úrban.

11. *Mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a reánk áradt kegyelemért sokan, sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást.*

Pál tehát megköszöni a korinthusiaknak, hogy imádkoztak, könyörögtek értük.

12. *Mert ez a mi dicsekvésünk, amelyről lelkiismeretünk bizonyosságot tesz, hogy az Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével jártunk a világban, kiváltképpen pedig közöttetek.*

Pál itt arról ír, hogy hogyan élt a korinthusi hívők között. Azt mondja, hogy Isten szentségével és tisztaságával járt közöttük - vagy ahogy a Károli fordításban találjuk: isteni őszinteséggel és tisztasággal élt előttük. Valóban nagyon fontos, hogy minden lelkipásztor megtanuljon ilyen életet élni, egyszerű és őszinte életet Isten és az emberek előtt. Fontos, hogy egyszerű életet éljenek, és ne a fényűzés álljon érdeklődésük középpontjában, ne a pénz vagy az öltözködés. És az is fontos, hogy őszintén éljenek Isten és az emberek előtt: hogy valóban aszerint éljenek, amit a pulpitusról hirdetnek.

Nagyon érdekes, hogy az angolban az őszinte kifejezés egy latin szóból származik, amely szó szerint annyit jelent: viasz nélkül. A Római Birodalomban meglehetősen sokan foglalkoztak márványfaragással, különféle szobrokat és mellszobrokat faragtak, és csodálatos műalkotások kerültek ki egy-egy művész keze alól. Jártam Rómában, és a múzeumban megtekintettem számos szobrot, mely abból a korból maradt ránk. De az igazság az, hogy még a legkiválóbb művészek is hibázhatnak. Elképzelhető, hogy miközben a művész éppen az orrot próbálja a megfelelő formájúra faragni, megcsúszik a véső a kezében, az orr pedig valahogy letörik a fejről. A művészek természetesen nagyon leleményesek voltak, és az ilyen esetekre is kitaláltak egy megoldást. Rájöttek, hogy ha a viaszt összekeverik márvánnyal, akkor a márványhoz hasonló alapanyagot kapnak, legalábbis külsőleg. Ezért ha munka közben véletlenül letört a szobor orra, ebből az anyagból készítették az orrot, és utólag pótolták a hiányzó testrészt. Amikor a vevő megvásárolta a csodálatos szobrot, nem sejtette, hogy az orr alapvetően viaszból készült. De amikor beköszöntöttek a forró nyári napok, és egy nap gyanútlanul besétált a nappaliba, ahol korábban nagy büszkén elhelyezte a szobrot, volt mit

látnia: a szobor orra leolvadt. Innen származik tehát az angolban az őszinteséget jelentő szó, mely mint korábban említettem, szó szerint viasz nélkülit jelent.

Legyünk mi is őszinték az emberek előtt. Olyanoknak mutassuk magunkat, amilyenek valójában vagyunk. Járjunk a világban Isten szentségével, vagy isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével, ahogy Pál mondja.

13. Mert nem írtunk nektek mást, mint amit olvastok és meg is értetek, sőt remélem, hogy teljesen meg fogtok érteni.

Pál tehát azt mondja, hogy valóban azt akarja nekik mondani, mint amit itt olvashatnak. Őszintén ír nekik, nem pedig burkoltan. Nem kell valamiféle rejtett jelentést keresniük a sorok között.

Volt egyszer egy hölgy a gyülekezetünkben, aki mindig a sorok között próbált olvasni. Mintha nem hitte volna el, hogy ha valaki mond valamit, akkor azzal tényleg azt is akarja mondani. Emlékszem, hogy egyszer felhívott engem hétfőn reggel, és azt mondta: „Chuck pásztor, hadd kérdezzem meg: amikor Ön tegnap este az alkalom után jó éjszakát kívánt nekem, azzal mit akart mondani?” És máskor is megkérdezte tőlem, hogy mit akartam ezzel vagy azzal tulajdonképpen mondani, mit próbáltam az adott mondattal a tudomására hozni. Erre csak azt tudom mondani, hogy túlságosan ostoba vagyok ahhoz, hogy rébuszokban beszéljek. Ha valamit mondok, azt úgy is gondolom.

14. Ahogy részben meg is értettetek minket: hogy ti velünk dicsekedtek, amiképpen mi is veletek a mi Urunk Jézus napján.

15. Ezzel a bizodalommal akartam már előbb hozzátok menni, hogy másodszor is részesüljete a kegyelemben.

Pál itt azt írja a korinthusiaknak, hogy el akart hozzájuk menni. Ezen szándékáról már előző levelében is írt, de végül nem tudott elmenni Korinthusba. Ezért azok, akik Pál ellen voltak a korinthusi gyülekezetben, kapva kaptak az alkalmon, és azzal kezdték Pált vádolni, hogy megbízhatatlan, hogy csak összevissza ígéretet, de nem tartja be a szavát. „Hiszen azt mondta, hogy eljön hozzánk, de nem jött el. Pál nem is gondolta ezt komolyan. Csak úgy mondta, hogy eljön.” Pál azonban itt kimondja, hogy igenis őszintén el szándékozott látogatni Korinthusba.

16. Aztán tőletek akartam átmenni Macedóniába, és Macedóniából ismét hozzátok menni, hogy ti bocsássatok útra Júdeába.

17. Amikor tehát ezt akarom, vajon könnyelmű vagyok-e? Vagy amit tervezek, emberi módon tervezem, vagy hogy én nálam az „igen” egyszersmind „nem” is?

Vagyis azt mondja Pál, hogy „azt akarjátok ezzel mondani, hogy amikor igent mondok, igazából nemre gondolok? Vagy amikor nemet mondok, igazából igenre gondolok?” Jézus is azt mondja: „Ha igent mondunk valamire, az valóban legyen igen, a nem pedig legyen nem.” Vagyis az ember tartsa meg a szavát. Egyesek azonban Korinthusban azzal vádolták Pált, hogy nem tartja meg a szavát. Kihasználták, hogy nem tudott elmenni Korinthusba, és azzal vádolták, hogy soha nem is gondolta komolyan, hogy meglátogatja őket; csak mondta, de nem úgy gondolta. Ezért írja Pál, hogy: „Nem vagyok könnyelmű, nem vagyok megbízhatatlan.”

18. Isten a tanúm, hogy beszédünk nálatok nem volt „igen” és „nem”.

„Valóban őszintén el akartam menni Korinthusba.”

19. *Mert az Isten Fia, Krisztus Jézus, akit közöttetek mi, tudniillik én, Szilvánusz és Timóteus hirdettünk...*

Szilvánusz és Timóteus tehát ott szolgáltak Pál mellett, amikor az ígét hirdette Korinthusban.

19. vers második fele: *...nem lett „igen”-né is meg „nem”-mé is, hanem az „igen” valósult meg őbenne.*

Vagyis mi egyenesen az evangéliumot hirdettük, mondja Pál őszintén.

20. *Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen,...*

Vagyis Istennek minden ígérete Jézus Krisztusban teljesedik be. És ezért, írja tovább Pál, hogy:

20. *...és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.*

Jézus számunkra a biztosíték afelől, hogy Isten ígéretei mind igazak. És Isten minden ígérete Jézus Krisztusban valósul meg. Isten megígérte nekünk, hogy életet ad. Ezt az életet Jézus Krisztusban találjuk meg. I. János 5.11: *„Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van”* - írja János. Isten békességet is ígért nekünk. És ez a békesség is Jézus Krisztusban van. Isten irántunk való irgalmát is Jézus Krisztusban találjuk. A 20. vers még egyszer: *Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne* - vagyis Jézus Krisztusban - *van az igen.* Őbenne teljesülnek be ezek az ígéretek. Abból pedig, hogy Isten elküldte az ő egyszülött Fiát, hogy meghaljon értünk, tudhatjuk, hogy Isten hű maradt az Igéjéhez, és valóban megtartja majd minden ígétét, amelyet nekünk tett. Ezért biztosak lehetünk benne, hogy eljön majd az Ő örökké való országa, melyben majd Vele élhetünk az Ő soha el nem múló dicsőségében. Pál tehát itt kijelenti, hogy Isten valamennyi ígéréte Jézus Krisztusban van az igen.

21. *Aki pedig mindet veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az.*

Pál azt mondja, hogy Isten végzi ezt a munkát: Ő az, aki megerősített bennünket és benneteket is, és felkent.

22. *Ő pecsétjével el is jegyzett minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe.*

Az Efezus 1.13-14-ben azt írja Pál: *„Őbenne pedig titeket is - miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát és hívőkké lettetek - eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.”* Isten tehát megváltott bennünket, hogy az Ővéi lehessünk mindörökké, hogy az Ő örökkévaló országában részesülhessünk az Ő dicsőségéből. És azért, hogy megmutassa, valóban komoly szándékok vezérik, a Szentlelket adja nekünk zálogul. Isten tehát eljegyzett bennünket az Ő pecsétjével. A pecsét kifejezi azt, hogy mi már az Ővéi vagyunk. Isten úgymond a foglalót is letette már, hogy megmutassa, mindezt komolyan gondolja, mi már az Ővéi vagyunk, és egy napon eljön értünk, új testet ad nekünk és Magához vesz majd bennünket, hogy az Ő dicsőséges, örökkévaló országában vele élhessünk.

II. Korinthus 1.23. Pál így folytatja: *Én pedig az Istent hívom tanúbizonysággul magam mellett, hogy irántatok való kíméletből nem mentem még el Korinthusba.*

Pál nem túl biztató híreket kapott Korinthusból azt követően, hogy első levelét megkapta a korinthusi gyülekezet. Már akkor elsiethetett volna Korinthusba, hogy a fejükre olvasson, de ez nem lett volna helyes. Ehelyett inkább türelmesen várta, hogy találkozzon Titusszal, akitől teljesebb képet kaphatott a gyülekezetben uralkodó állapotokról. Ezért írja Pál, hogy „irántatok való kíméletből nem mentem el Korinthusba.”

24. *Mert nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömtőknek, mivel szilárdan álltok a hitben.*

Pálnak nagyszerű a hozzáállása - azt mondja: „Nem akartam uralkodni felettetek.” Sajnos napjainkban is sok olyan lelkipásztorral találkozunk, akik uralkodni akarnak a nyájon, az embereken. Például megfenyegetik őket, hogy nehogy el merjenek menni egy másik közösségbe, vagy nehogy ezt vagy azt, vagy amaszt megtegyék. Uralkodnak felettük. Pálnak azonban merőben más volt a hozzáállása, ő azt mondja: „Nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömtőknek. Abban szeretnénk nektek segíteni, hogy az Úrban lévő teljes örömet megtapasztaljátok. Nem akarunk uralkodni felettetek. Szilárdan álltok a hitben.”

Én is évekig jártam egy olyan gyülekezetbe, ahol a lelkipásztor uralkodni próbált az embereken. Mindig hatalmas félelem volt bennem, amikor el akartam látogatni egy másik közösségbe, mert nálunk azt hangoztatták, hogy ha el is megyünk más közösségbe, imádkozunk, nehogy akkor történjen az elragadtatás, hiszen azok a gyülekezetek nem annyira lelkiek vagy nem annyira igazak, mint a miénk. Szörnyű volt ez. Úgy éreztem magam, mintha börtönbe zártak volna. Azt hiszem, ezért van az, hogy én egy sokkal nagyobb szabadsággal szolgálok. Nem jó az, ha valakit láncra kell vernünk ahhoz, hogy itt maradjon. Így nem tudjuk megnyerni őt Krisztusnak. Jobb, ha elengedjük őt - hiszen ha csak láncra verve maradna, az már régen rossz.

Második fejezet első vers: *Elhatároztam tehát magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét szomorúsággal.*

Pál egy nagyon komoly, lényegében nagyon nehezen emészthető levelet írt a korinthusiaknak, amely sokakat bizonyosan megszorított, és Pál itt azt mondja, hogy: *„Elhatároztam magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét szomorúsággal.”*

2. *Mert ha megszorítlak titeket, akkor ki vidámít meg engem, hacsak nem az, akit én megszorítok?*

3. *Azért is írtam levélben erről, hogy amikor megérkezem, ne érjen szomorúság azok miatt, akiknek örülnöm kellene, mert meg vagyok győződve arról, hogy az én örömöm mindnyájatoké.*

Pál nem akarja, hogy látogatása szomorú élmény legyen. Arra vágyik, hogy együtt tudjanak örülni mindannyian, amikor meglátogatja őket.

4. *Mert sok gyötrődés és szívbéli szorongás között, sok könnyhullatással írtam nektek.*

Pál itt a korinthusiakhoz írt első levélre utalt. Ezt a levelet tehát nem egy zsarnok írta, aki jól megmondta a magáét, és keményen megfedtte őket. Az első levél összetört szívből fakad.

Véleményem szerint gyakran félreértjük Istent, mert hajlamosak vagyunk úgy nézni Rá, mint egy zsarnokra, aki lecsap ránk. Bizonyos értelemben kár, hogy a bibliai történetek csak írásban állnak a rendelkezésünkre, és nem készült hangfelvétel Isten megnyilatkozásairól, hogy hallhatnánk, milyen hangsúllyal és hanghordozással mond valamit, hiszen ez meghatározó. Mindamellett úgy vélem, hogy az Istenről alkotott képünk és a Vele való kapcsolatunk alapján képzeljük el, hogy milyen hangsúllyal mond valamit.

Például a bűnbeesést követően Ádám elrejtőzött Isten elől. Isten pedig jött, hogy beszéljen vele, és azt kérdezte tőle: „Hol vagy?” Szerinted milyen hangsúllyal mondta ezt Isten? Szigorúan, ítélkezően, mint egy kemény rendőrtiszt, aki épp arra készül, hogy őrizetbe vegyen bennünket, és azt mondja: fel a kezekkel? Az én fülemben nem így cseng Isten mondata. Számomra ez egy összetört szívű édesapa zokogása. „Ó, Ádám, hol vagy? Mit tettél?” Ebben benne van az Atya csalódása, látván az ember bukását. Jézus is siratta Jeruzsálemet, amikor látta, hogy cselekedeteiknek köszönhetően mi vár rájuk. Isten is tudta, hogy Ádám tette mit jelent az emberiségre nézve. És Isten siratta az emberiséget, mert elbukott. Isten veled is így bánik. Féltőn szeret, és a legjobbat akarja neked.

Pál tehát nem akarta, hogy a korinthusiak félreértsék őt, ezért mondja azt, hogy „azt a nagyon komoly levelet bizony könnyek közt írtam nektek, és sokat gyötrődtem közben.”

Tehát 4. vers: *Mert sok gyötrődés és szívbeli szorongás között, sok könnyhullatással írtam nektek, nem azért, hogy megszorodjatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amely igen erős énbenem irántatok.*

5. *Ha pedig valaki megszorított, nem engem szomorított meg, hanem - hogy ne túlozzak - részben titeket mindnyájatokat is.*

Pál az első levélben többek között kitért annak a férfinak az ügyére is a korinthusi gyülekezetben, aki házasságtörésben élt saját édesapjának a feleségével. És Pál levelében arra kérte a korinthusiakat, hogy küldjék el ezt a férfit a gyülekezetből, és ne vállaljanak közösséget azzal a testvérükkel, aki házasságtörő kapcsolatban él. Az I. Korinthus 5.5-ben írja azt Pál, hogy adjuk át az illet a Sátánnak teste pusztulására, hogy lelke üdvözljön az Úrnak a napján. Pál figyelmeztette őket arra, hogy egyáltalán nem jól tették, hogy ezt a testvért megtúrták a gyülekezetben, hiszen olyan volt közöttük, mint a kovász, melyről tudjuk, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti.

A korinthusiak végül követték Pál tanácsát, és elküldték ezt a férfit a gyülekezetből parázna életmódja miatt. Ennek hatására pedig az történt, amiben Pál reménykedett: a férfi megtért bűnéből, és szeretett volna visszatérni a gyülekezetbe. Voltak azonban olyanok a gyülekezetben, akik nem akarták őt visszaengedni. Ezzel kapcsolatban a következőket írja Pál a hatos versben:

6. *Elég az ilyennek az a büntetés, amit a többség mért rá.*

7. *Most viszont inkább bocsássatok meg neki, és vigasztaljátok meg, hogy a túlságos nagy szomorúság valamiképpen meg ne eméssze az illet.*

8. *Ezért kérlek titeket, tanúsítsatok iránta szeretetet.*

Vagyis itt az ideje, hogy visszafogadjátok őt a gyülekezetbe.

9. *Mert leveletem azért is írtam, hogy meggyőződtem megbízhatóságokról: vajon mindenben engedelmesek vagytok-e.*

10. *Akinek pedig ti megbocsátok, annak én is megbocsátok. Mert amit én megbocsátottam, ha volt mit megbocsátanom, az tiéretetek volt Krisztus színe előtt, hogy rá ne szedjen minket a Sátán.*

11. Az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk.

Pál tehát arra bátorítja a korinthusiakat, hogy fogadják vissza ezt a férfit, nehogy a Sátán túlságosan is irányítása alá helyezze az életét. Azt mondja nekik Pál: „Akinek ti megbocsáttok, annak én is megbocsátok.”

A János 20.23-ban azt mondja Jézus tanítványainak: „*Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.*” Pál itt Krisztus nevében megbocsát ennek az embernek azért, mert ez az ember megbánta a bűnét. Isten tehát azt kéri tőlünk, hogy akkor bocsássunk meg, ha az illető megbánja a bűnét.

Ez az elképzelés sokakat zavar. De gondoljuk csak át ezt az egészet. Isten is akkor bocsát meg, ha megbánjuk a vétünköt. A Lukács 13.3-ban azt mondja Jézus: „Ha nem tértek meg - vagyis ha nem tartotok bűnbánatot -, elvesztek.” Isten sem bocsát meg, ha nem tartunk bűnbánatot. De amikor valaki megbánja bűneit, azonnali a megbocsátás. És az emberek részéről is azonnalinak kellene lennie. Ha tehát a testvéred megbánt valamivel, de utána megbánja tettét, bocsáss meg neki. Bűnbánat nélküli megbocsátást azonban nem kér tőlünk az Ige, legalább is amennyire én tudom.

11. Az ő szándékai ugyanis nem ismeretlenek előttünk.

Én azonban úgy érzem, hogy sokszor bizony nem tudatosítjuk a Sátán szándékait, és ezért nem vesszük észre, hogy mi is a konfliktus igazi forrása. Úgy vélem, hogy a Sátán a lelkünk, az érzelmeink területén is képes támadni bennünket. Sőt úgy vélem, hogy azokon a napokon, amikor úgymond bal lábbal keltünk és rossz kedvűek vagyunk, a Sátán támadásáról van szó. Úgy gondolom, hogy gyakran, amikor valahogy nyugtalan az egész család, a gyerekek is egymást támadják, egyszerűen szellemi harcról van szó.

Ha azonban nem vagyunk tisztában a Sátán eszköztárával, előfordulhat, hogy bevonódunk ezekbe a konfliktusokba. Elveszíthetjük az örömünket az Úrban, és nem lesznek ott Isten áldásai az életünkön, ha bevonódunk ezekbe a harcokba, és világi fegyverekkel próbálkozunk. A Sátánnak természetesen az áll az érdekében, hogy mi ne szellemi fegyverekkel, hanem az anyagi világ fegyvereivel szálljunk harcba ellene, ilyenkor ugyanis könnyedén legyőz bennünket, és darabokra szaggat. Ezért nem én akarok földi fegyverekkel harcba indulni a Sátán ellen. Csakis a szellemi világban harcolhatok ellene, mert van egy hatalmas szellemi fegyverem, Jézus Krisztus neve.

Sokszor tehát azért kerülünk bajba, mert nem tudatosítjuk, hogy a Sátán milyen eszközökkel dolgozik, és hogy nagyon fontos lenne megkeresni a probléma valódi gyökerét. Pedig mennyire fontos egy-egy adott helyzetben felismerni, hogy itt most a Sátán támad bennünket! Ugyanis ha ezt felismerem, teljesen másképp állok hozzá a problémához, és ellent tudok állni a Sátánnak Jézus Krisztus nevében, majd pedig örvendezhetek abban a dicsőséges győzelemben, ami az enyém Jézus Krisztusban.

Ez a három lépés tehát nagyon fontos. Először is: felismerni, hogy mi a probléma valós gyökere. Majd miután ez megtörtént, fontos, hogy ellenálljunk a Sátánnak, hiszen a Jakab 4.7-ben is azt olvashatjuk: „*Álljatok ellent az ördögnek, és elfut tőletek.*” Harmadsorban pedig fontos, hogy örvendezzünk abban a győzelemben, mely a miénk Jézus Krisztusban. Hiszen Ő hatalmat adott nekünk arra, hogy Őbenne az ellenség minden erődítményét leromboljuk. Ne legyünk tehát tudatlanok a Sátán eszközeit illetően, különben több vereséget szenvedünk, mint amennyit szeretnénk.

12. *Amikor pedig megérkeztem Tróászba Krisztus evangéliumának hirdetésére - az Apcsel 20-ban látjuk, hogy Pál Efezusból ment Tróászba -, bár az Úr kaput nyitott előttem,*

13. *nem volt nyugalma lelkemnek, mivel nem találtam Titusz testvéremet. Ezért elbúcsúztam tőlük, és elmentem Macedóniába.*

Pál tehát elment Tróászba, ahol az Úr hatalmas ajtót nyitott meg előtte. De nem volt nyugalma, mert nem találkozott Titusszal, aki híreket hozott volna a korinthusi gyülekezetéről. Pál nyugtalan volt, nem tudott egy helyben maradni, nagyon aggódott a korinthusi gyülekezetért. Ezért tovább indult, és elment Macedóniába.

14. *De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt.*

Pál tehát hálát ad Istennek, aki a Krisztus ereje által mindig diadalra vezet bennünket. Ez csodálatos.

15. *Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között.*

16. *Ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre?*

Isten egy feladatot bízott rám: mégpedig azt, hogy Őt képviseljem, és egy olyan üzenetet juttassak el az emberekhez, amely egyesek számára jó illat – az élet illata életre –, azoknak pedig, akik elutasítják, az eljövendő ítélet üzenete és a halál illata halálra. Én tehát hirdetem Isten Igéjét. Aki hisz benne és elfogadja, élni fog; aki pedig elutasítja azt, és hátat fordít neki, arra halál vár.

Meg kell értenünk, hogy nagyon komoly feladat és felelősség ezt az üzenetet hirdetni, mely egyeseknek életet, másoknak halált jelent. Az emberek örökkévaló sorsa azon múlik, hogy elfogadják-e ezt az üzenetet. Ezért olyan fontos az, hogy tisztán hirdessem ezt az üzenetet, és hogy az életemmel is alátámasszam azt, amit hirdetek, hiszen az emberek örök élete forog kockán. Amikor az evangéliumot hirdetem, akkor abban az én személyiségem is szerepet játszik. Nagyon szomorú, ha a személyiséggemmel megutáltatom másokkal az evangéliumot, mert akkor az a halál illata lesz – halálra. Nagyon komoly felelősségünk van tehát, amikor hirdetjük ezt az üzenetet, hiszen élet-halál kérdése az, hogy emberek elfogadják-e vagy sem.

Ezt a felelősséget felismerve teszi fel Pál a 16-os versben a kérdést: „*De ki alkalmas erre?*” Ki alkalmas tehát arra, hogy egy olyan üzenetet hirdessen, amelyen az emberek örökkévalósága múlik, az örök halál és az örök élet? Pál a következő fejezetben válaszolja meg a 16-os versben feltett kérdést, hogy "Ki alkalmas erre?" Azt mondja a II. Korinthus 3.5-ben, hogy: „*A mi alkalmasságunk az Istentől van.*” Ha ez nem így volna, akkor én sem állhatnék lelkipásztorként a pulpitusnál. Ha Isten azt mondaná, hogy ez az egész rajtam múlik, akkor soha nem vállalnám ezt a hatalmas feladatot. De a mi alkalmasságunk Istentől van.

17. vers: *Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyereszkednek Isten igéjével.*

Vagy ahogyan a Károli fordításban olvashatjuk: „*Akik meghamisítják az Isten igéjét.*” Sajnos sokan ma éppen ezt teszik. Elferdítik, eltorzítják Isten Igéjét úgy, hogy az nekik jó legyen, és hogy követőket gyűjthessenek maguk köré. Vannak olyanok, akik mindig valamiféle titkos jelentést keresnek az Igében, és úgy magyarázzák azt, hogy mindig mást jelent, mint amit a papíron leírva látunk. Fognak egy ígérést, felolvassák, majd hozzáteszik: „De Isten ezzel nem ezt akarja mondani. Hadd mondjam el én, hogy mit akar itt Isten mondani.” Majd előállnak saját, önkényes magyarázatukkal. Ez azonban nagyon veszélyes.

Én nem szeretném ezt a gyakorlatot követni, ugyanis személy szerint úgy gondolom, hogy Isten valóban azt akarja nekünk mondani, amit az Ő Igéjében mond. Ezért gondolom,

hogya nyilvánvaló értelmezés a helyes értelmezés. Ha az én bibliai értelmezésem valamiféle butaságot eredményez, akkor az én értelmezésemmel van a baj, mert Isten nem állít ostobaságot. Hiszem, hogy amit Isten az Ő Igéjében mond, azt úgy is gondolja, és ezért hiszem, hogy bármelyikőtök hazamehet, és elkezdheti olvasni a Bibliát, és igenis megértheti, hogy Isten mit akar mondani.

Nekem nincsen kizárólagos kulcsom a Bibliához, hogy megmondhassam nektek, mint akart Isten mondani az Ő Igéjével. Nincs Ébredjétek folyóiratom - ez ugye a Jehova Tanúinak folyóirata -, hogy ez alapján elmondjam nektek, hogy Isten mit is akart mondani az Ő Igéjében. Sőt nem kaptam kinyilatkoztatást Moróni Angyaltól sem - aki ugye Joseph Smith-nek jelent meg állítólag -, hogy az alapján elmagyarázzam nektek, mit akart mondani Isten az Ő Igéjében.

Sokan mondják, hogy mivel olyan sokféle vallás és gyülekezet létezik, és mindenki mást tanít, hogy egyszerűen nem tudnak eligazodni rajtuk, ezért inkább egyáltalán nem járnak gyülekezetbe. Tényleg nagyon sokféle gyülekezet, sokféle egyház létezik, és nagyon sokféle dolgot állítanak, mindamellet mindannyian azt állítják, hogy nekik van igazuk. Akkor tehát honnan tudom, kinek van igaza? Olvasd a Bibliát. Egyszerűen csak olvasd a Bibliát. Más könyvre nincs is hozzá szükséged. Nem félek attól, hogy milyen következtetésekre jutsz, ha a Bibliát olvasod. Bízom a Bibliában, és bízom abban, hogy a Szentlélek vezet majd a Biblia olvasása közben. Ezért nem félek attól, hogy miben kezdesz hinni, ha a Bibliát olvasod. Nem kell azt mondanom, hogy „Ne olvasd a Bibliát pusztán magában, mert csak összezavar téged. Olvasd inkább a mi könyveinket, amelyek elmagyarázzák neked, mit mond a Biblia. Mostantól kezdve nem is kell a Bibliát olvasnod, elég, ha a mi magyarázatainkat olvasod.” Miért mondják ezt bizonyos csoportok? Azért, mert ha nem olvasnád el a könyveiket, hanem csak a Bibliát olvasnád, soha eszedbe sem jutnának azok a magyarázatok, amelyekkel ők előállnak az írásaikban. Sajnos olyan furcsán tudják magyarázni a Bibliát, hogy csak úgy magadtól, az irományaik olvasása nélkül eszedbe sem jutottak volna az ő értelmezéseik.

Én azonban nem félek attól, hogy elkezditek olvasni a Bibliát és furcsa következtetésekre juttok belőle. Sőt mi több, bátorítalak benneteket, hogy olvassátok a Bibliát, és engedjétek, hogy az Úr szóljon hozzátok, közvetlenül az Ő Igéjéből. Ha a Bibliát olvassátok, az nem vezet félre benneteket. Nem fogtok előállni mindenféle furcsa magyarázattal, mert a Szentlélek - az igazság Lelke - minden igazságra elvezet majd benneteket a Biblia olvasása közben.

Egyes csoportok persze nem akarják, hogy a Bibliát olvassátok, legalábbis nem magában, az ő kiadványaik nélkül, mert a Biblia szerintük azok nélkül nem érthető. Ebben azonban nincs igazuk. A Biblia igenis érthető. A Szentlélek igenis elvezet bennünket az igazságra. Úgyhogy olvassátok a Bibliát!

17. Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyereszkednek Isten igéjével, hanem mint akik tiszta szívből, sőt Istenből szólunk Isten előtt Krisztus által.